

vægre sig ved senere at komme en jydsk Jernbane til Hjælp og saa fremdeles. Og derfor meente han, at i saa Henseende kunde Banfælsighederne for Statens og Finantsernes Bedkommende komme til at gaae i det Uendelige. Jeg vil imidlertid hertil tillade mig at bemærke, at, dersom hans Formening skulde stadfæste sig, at Jernbanen i Sjælland slet ikke skulde rendere, men vedvarende være forbunden med stort Tab, saaledes som han formoder, saa vilde dette jo netop være en god Grund til at svare paa følgende Andragender om Statens Garantie for Jernbane-Anlæg, at man maatte have større Sikkerhed, førend man atter indlod sig paa at garantere for et nyt Foretagende af denne Art. Og just fra dette Standpunkt forstaaer jeg derfor slet ikke, hvorledes den samme ærede Taler har kunnet sige: Naar der forelaae en Plan til et fuldstændigt Jernbanenæt for hele Landet, ja saa var det en anden Sag. — Jeg siger nemlig vistnok ogsaa: Ja saa var det en anden Sag. Men saa tillader jeg mig at tilføje, at saa skulde jeg nok vogte mig for at votere Lovudkastet; thi saa vidste jeg jo, at jeg ikke blot havde voteret den første Deel deraf, men at saa skulde ogsaa alle de andre Dele derved være voterede, uanset om Erfaringen viste, at den første Deel havde ført til et særdeles daarlige Resultat, uanset, om netop den Erfaring tillige maatte vise, at ogsaa de følgende Dele vilde være forbundne med Tab. Nu tænker jeg derimod, at, naar vi her kun votere en Deel af et saadant Jernbanenæt, og det derefter skulde vise sig, at hvad der spaaes saa uheldigt om dette Baneanlæg er grundet i Sandhed, saa vilde vi jo være istand til at kunne standse itide. Og det maa da berolige os, medens det paa den anden Side maa berolige dem, som ønske Jernbaneanliggendet fremmet for hele Landet, at, naar det gaaer godt med denne Bane, dette da usejlsbarligen vil føre til Anlæget af en jydsk Jernbane. — Med Hensyn til hvad den samme ærede Rigsdagsmand bemærkede om, at det i Tilfælde af,

at dette Baneanlæg bliver vedtaget, vil være nødvendigt at foretage Forbedringer ved Korsørs Havn, i Tiden at anbringe dobbelte Spor paa Banen, at træffe Indretninger for at faae Banegaarden flyttet ind i Kjøbenhavn o. s. v., saa troer jeg vel med ham, at vi med Tiden ville faae alle disse Ting. Men jeg troer ikke, at vi nu paatage os at faae dem i Skikkelse af en ved Nødvendighed til en ny Udgift, men at de ville komme i Skikkelse af en Virkning af, at Jernbanen viser sig særdeles velgjørende, og at den senere hen viser sig taalelig frugtbringende eller i alt Fald ikke er forbundet med noget stort pecuniært Tab. Og saa kan jeg ikke see, at det skulde kunne bedrøve eller bekymre mig, om Korsør i den Anledning ved Understøttelse fra Statens Side fik en god Havn, eller om der kom dobbelte Spor paa Jernbanen osv. — Den samme ærede Rigsdagsmand har fremdeles gjort opmærksom paa, at vi isærdeleshed efter en Krig og efter de Forviklinger, hvori vi derved ere bleve indledede i finantsiel Henseende, endelig maatte passe paa, at vi ikke vovede os for vidt. I saa Henseende er jeg nu ganske enig med ham, ligesom jeg overhovedet altid, naar der er Tale om at spare, hvor jeg kan see fornødig Grund dertil, ikke har holdt og ikke skal holde mig tilbage. Men jeg troer derhos, at man bør gjøre Forskiel paa to Arter af Udgifter: saadanne, som man kun kan kalde ligefrem Udgifter, saa at hvad der til dem medgaaer, mindre end foreslaaet eller forud be regnet, er ligefrem sparet, og saadanne Udgifter, som gaae ud paa at anvende en vis Capital saaledes, at man maa være forberedt paa i en vis Tid at komme til at svare nogle Rentter af den, naar man derhos har Grund for det Haab, at det saaledes Anvendte i Fremtiden vil komme til virkelig Fordeel og Indtægt. Saadanne Udgifter troer jeg ikke, at nogen Privatmand, der sidder i en større eller mindre Bedrift, kan afholde sig fra at gjøre, og heller ikke nogen Stat, medmindre den tænkes beliggende i en Verdensdeel, der var saare fjern fra hele den europæiske Udvikling.